

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **M. R.**, zastoupené JUDr. Ivo Adámkem, advokátem se sídlem Ostrčilova 13, Ostrava 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 10. 2007, č. j. 59 Az 77/2006 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 12. 7. 2006, č. j. OAM-767/VL-19-04-2006. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), když namítá jednak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále pak vady řízení vzhledem k tomu, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a pro tuto vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že jak žalovaný, tak krajský soud, se nezabývali podstatou její žádosti o azyl, tedy konkrétními politickými poměry na Ukrajině; ty byly prvořadým důvodem, proč opustila svou vlast s tím, že se snad situace rychle urovná a ona se bude moci vrátit ke své práci. Stěžovatelka dodává, že tyto její naděje se bohužel nenaplnily, platnost turistického víza jí skončila roku 2005 a pracovní vízum se jí vyřídit nepodařilo. Následně bylo v červnu 2006 rozhodnuto o jejím správním vyhoštění, a proto si podala žádost o udělení azylu. Stěžovatelka doplňuje, že pokud by se vrátila na Ukrajinu, byla by ohrožena na životě, neboť jí bylo v minulosti několika

telefonáty vyhrožováno. Tato její bezvýchodná situace je zapříčiněná tím, že nebyla ochotna při výkonu své pracovní funkce podlehnout politickým tlakům, které se po změně režimu na Ukrajině staly běžnými. Stěžovatelka dále objasňuje, že důvodem její žádosti o azyl nebyly a nejsou důvody ekonomické, nýbrž výlučně politické. Hovořila-li v rámci pohovoru prováděného žalovaným o dluzích (svých a sestřiných), pak tyto již byly plně uhrazeny a rozhodně nebyly důvodem pro její odchod z vlasti; ve své zemi žádnou nouzi netrpěla. Stěžovatelka se tedy domnívá, že jí měl být udělen azyl podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, v krajním případě pak z důvodů humanitárních dle ustanovení § 14 zákona o azylu, ačkoliv skutečným důvodem její žádosti o azyl je odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů při výkonu své práce na Ukrajině.

Stěžovatelka tedy uzavírá, že žalovaný ani krajský soud si neopatrili dostatek informací vypovídajících o skutečných možnostech ochrany práv občanů na Ukrajině; i když jsou totiž v této zemi zákonem stanoveny prostředky k ochraně práv jednotlivce, jsou zcela nefunkční z důvodu vysoké míry korupce a také díky praktické nemožnosti se příslušných orgánů dovolávat. Jediným možným řešením, jak se lze mafiánským praktikám různých vyděračských skupin vyhnout, je opustit Ukrajinu.

Stěžovatelka proto vzhledem k výše uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Namítá-li stěžovatelka, že se žalovaný ani krajský soud nezabývali konkrétními politickými poměry na Ukrajině a dostatečně nezkoumali politické důvody její žádosti o udělení azylu, připomíná Nejvyšší správní soud svůj rozsudek ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. 7 Azs 124/2004, v němž vyložil postup při aplikaci ustanovení § 16 zákona o azylu (kdy dle ustanovení § 16 odst. 2 se „jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, je-li z postupu žadatele patrné, že ji podal s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a pokud žadatel neprokáže opak.“) a ustanovení § 12 tohoto zákona, vymezujícího důvody udělení azylu: „Vedle pozitivního vymezení předpokladů pro udělení azylu v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, stanoví tento zákon také vylučující důvody, při jejichž naplnění žadateli azyl udělit nelze; tyto důvody jsou taxativně stanoveny v § 15 a § 16 tohoto zákona. Jsou-li splněny podmínky vymezené v ustanovení § 16 odst. 1 tohoto zákona, tj. podmínky pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, není namístě zkoumat případnou existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) citovaného zákona.“ (publ. na www.nssoud.cz). Tato právní věta plně dopadá i na posuzovaný případ. Zdejší soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu i žalovaného, že stěžovatelka měla možnost požádat o udělení azylu po svém příjezdu do ČR (tedy v září roku 2005) a mohla tak řešit

své obavy z pronásledování; stěžovatelka ovšem podala žádost o udělení azylu až po zadržení cizineckou policií, tj. v červnu 2006.

V odpověď na další stěžovatelčino tvrzení, že pokud by se vrátila na Ukrajinu, byl by její život ohrožen (neboť nebyla ochotna při výkonu své pracovní funkce podlehnout politickým tlakům), odkazuje Nejvyšší správní soud na své rozhodnutí ze dne 10. 2. 2006, sp. zn. 4 Azs 129/2005: „*Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.*“ Stěžovatelka se nepokusila svou situaci s příslušnými ukrajinskými státními či nevládními orgány a institucemi řešit (toliko kontaktovala vedoucího okresního úřadu; sama plánovala podat stížnost u prezidentské kanceláře, ale neučinila tak), a proto i tato skutečnost svědčí o správnosti aplikace ustanovení § 16 zákona o azylu žalovaným. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje také na svůj rozsudek ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 4 Azs 7/2003: „*Žádost o azyl, jejíž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami (s tzv. mafií) v domovském státě je podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu zřejmě bezdůvodná a to tím spíše, pokud žadatel podal žádost o azyl až po delším pobytu v České republice a po policejní kontrole, což svědčí tomu, že důvodem žádosti nebyly problémy žalobce se státními orgány domovského státu, ale toliko snaha o legalizaci pobytu v České republice. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění zákona č. 2/2002 Sb.*“.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na posuzované námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu